

Előfizetési árak:

Egész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 > — >
Negyedévre . 5 > — >
Egy óra . . 1 > 70 >
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.
hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtatnak.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot

vissza nem adunk

Packázás és meghunyászkodás.

Pécs, 1900. július 26.

A gazdasági közösséget Ausztria alkotmányos képviselőinek hozzájárulása nélkül azzal a megokolással fogadtatták el a magyar törvényhozás többségével, hogy hiszen az osztrák birodalmi gyűlés többsége is hajlandó lenne elfogadni a kiegyezést, de a törpe minoritás féktelen obstrukciója nem engedi formailag is érvényesülni ezt a törvényhozási akaratot s így nem lenne politikailag helyes dolog a mindkét rész illetékes faktorai által óhajtott közösséget fölbontani csak azért, mert az egyik fél mechanikus akadályok miatt nem nyilváníthatja az előirt formák között akaratát.

Erre támaszkodva fogadta el a magyar országgyűlés az egyoldalú rendelkezést a gazdasági közösség minden kérdésére nézve, bizva abban, hogy addig is, míg a Reichsrath többsége formászerint is nyilváníthatja hozzájárulását, az osztrák kormány a 14-ik §. segítségével tényleg életbe lépteti Ausztriában is a nálunk egyoldalúan törvénybe iktatott kiegyezést s arra nézve biztosítja nekünk a teljes viszonyosságot az abban szabályozott összes viszonyokra nézve.

Nos hát rövid időn bebizonyult, hogy úgy az a föltevés, mintha a kiegyezést a Reichsrath többsége elfogadni hajlandó lenne, mint az a várakozás, hogy az osztrák kormány számunkra mesterségesen fönntartott közösségben a teljes a viszony-

ságot biztosítani akarná vagy erre képes lenne, nem volt egyéb üres misztifikációnál, mert mindakettőnek ellenkezőjét bizonyították be a következmények.

Ilyen volt először is a valuta-aranykészlet felügyelő bizottságának az az ismételt határozata, a mely a kiegyezési megállapodásoknak megfelelő arany mennyiség kiadását kerekén megtagadta, a miből világossá lett az, hogy mihelyt a Reichsrathnak bármelyik organuma szóhoz juthat, ezt arra használja fel, hogy az általunk egyoldalúan törvénybe iktatott kiegyezést dezavualja.

De kaptunk ennél még kézzelfoghatóbb bizonyítékot is, mikor a Reichsrath veszekedő pártjai pillanatnyi fegyverszünetet kötöttek csak azért, hogy egyhangu határozattal kimondják, miszerint nekik a kiegyezés kiegészítő részét képező állatforgalmi egyezmény nem kell s utasították a kormányt, hogy a magyarokkal más egyezmény megkötése iránt tárgyalásba bocsátkozzék.

Ezzel tehát Ausztria alkotmányos képviselője a legszigorubb formák között kijelentette, hogy a kiegyezésnek egy integrans kiegészítő részét képező intézkedését visszaveti s így az osztrák kormány nemcsak az alkotmányi alaptörvényt sértette meg, mikor a Reichsrath által elvetett állatforgalmi egyezményt a 14. §. alapján mégis oktrojálta, de az egész kiegyezésnek is halomra kellett volna dőlnie, mert Magyarországon törvényileg ki lett mondva,

hogy az egész kiegyezés összes javaslataival együtt áll vagy esik.

De az osztrák kormány nem is nagyon törte magát, hogy a kiegyezést a Reichsrath által visszavetett részében megvédelmezze és érvényesítse. Kihirdette ugyan a 14. §. alapján az állatforgalmi egyezményt is, de eltűrte, hogy alantas közegei azt egyszerűen félre lökjék, az állatbevitt Magyarországról egészen önkényűleg korlátozzák, sőt be is tiltják. Erre a packázásra a magyar kormány, a helyett, hogy a kiegyezés megsértésére hivatkozva, levonta volna abból a törvényes konzekvenciát a közbenső vámsorompó felállításával, elment alázatosan instanciálni az osztrák kormányhoz s maga könyörgött, hogy ez a saját közegei által vizsgáltassa meg a helyszínén, itt Magyarországon, hogy a magyar kormány közegei nem hazudtak-e, mikor kőbányát hivatalosan veszmentesnek bizonyították.

S ez a packázás az állatforgalom terén most is folyik vigan tovább a nélkül, hogy a magyar kormány a viszonyosság megsértését konstataálni s annak következményeit levonni merészelné, mert hisz az osztrák kormány kihirdette a 14. §-sal az állatforgalmi egyezményt s ez a fő. A magyarok szemét ugyanis mindig csak a papirossal szokás kitörölni; hogy érvényesüljön is a valóságban az írott betű, ahhoz Magyarország nincsen hozzá szokva.

Ebbeli elbizakodásukban az osztrák sógorok mind tovább és tovább mennek s

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Hiven és igazán.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

Irtá: Unátyinszky Leona.

(Folytatás és vége.)

Az ifju megrendülve tekintett a megfizetett sátna, — kinek szeméin át beláthatott rút, mindennapias lelkébe.

— Nem igaz, nem hiszem, mondá végre, nem hiszek senkinek, csak egyedül „meki”. Hasztalan minden beszéd, akit én megszerettem, az jellemtelen nem lehet soha! . . .

— Hm, szólt harmadszor is a sátna, eredmény nélkül térve vissza a rokonsághoz, mely már mintegy haditanácsra összegyűlt, — mást kell kieszelni, az első kura nem használt, valami hatásosabbhoz kell folyamodni, különben még megérjük, hogy jövedelmünk szűkebbre lesz szorítva.

— — — Az idő haladt, a csábitó most más alakban jelent meg a leány előtt.

— Azt mondod, hogy igazán szereted kedvesedet? Akkor javára kellene gondolnod, nem pedig önmagadra. Neked gazdag férjet kell szerezned s ő is csak gazdag nőt választ-

hat élettársul. A szerelem elmúlik s neki folyton gondokkal kell küzdeni; lépését megbánja, de akkor már késő lesz. Ha igazán szereted őt, óvd meg a ballépéstől, mondd neki, hogy nem szereted, ez kiábrándítja őt s később áldani fog e tettetért.

A leány elgondolkodott.

— Uram, Istenem! Vajjon melyik a kötelességem? amit szívem parancsol-e vagy amit az ész s az emberek, ha tudnám, hogy csak egyedül szenvedek, de nem! nem lehet, én le nem mondok róla, ő sem hagy el engem, hisz ő mondá, hogy szövetkezzék ellenünk a pokol egész hada, Isten velünk marad!

— Te merészelsz még Istenben bizni! — riadt föl a sátna, ne hívd ki a haragvó boszuálló Istent, ő keményen fog sujtani, a miért segédkezet nyujtasz, hogy kedvesed fogadását megszegje és ezáltal Istenétől tántoritod el. Az isteni boszu s az emberek megvetése kísérnek életutadon.

A lányka könybelábadt szemekkel viszonzá:

— Az én Istenem nem az, a ki a tettek, nekem senkim nincs a világon, csak Isten és „Ő”. De nem az a vad, haragvó boszuálló Isten, a kit ti lefestetek nekem, én azt nem ismerem. Az enyém a szelid, békétűrő, mindent megbocsátó irgalmas Isten!

— És az emberek megvetése?!

— Mit érdekel engem a külvilág! Az én

világom abban összpontosul, akit szeretek s ezzel szemben semmivé válik előttem fenyegetések, semmivé törpül szerelmemmel szemben a világ legnagyobb eseménye.

A sátna dohogva távozott.

— Már látom, komolyan munkához kell fognom, — mormogá. — A beszéd kevés ennek a két bolodnak, cselekedni kell.

Néhány nap múlva a leány sürgőnyt kapott a messze távolból, mely csak néhány sort tartalmazott, de amely majdnem örülté tette.

„Ha kedvesedet látni kívánod még egyszer, — jöjj rögtön.”

A leány habozás nélkül indult a hosszú utra, melyről nem remélt visszatérni, mert nem gondolhatott mást, mint hogy kedvese halálos beteg s — elhatározta, hogy őt követi a halálba! — — —

— — — Az érdekteleknek egyik megfizetett kéme fogadá a leányt, sűrű könyhullatások között.

— Ha egy nappal előbb értél volna, megláthatad volna kedvesedet oltár előtt térdelni egy másikkal.

— Tegnap tartá esküvőjét városunk egyik szépségével s aztán rögtön elutaztak.

A leány első percben ámulva tekintett a beszélőre. Első percben alig bírta felfogni szavainak horderejét. Majd midőn megérté, nyugodtan válaszolt:

naponként újabb packázást eszelnek ki a magyarok boszantására és károsítására. Nem szólunk az „Ofen-Pesth“-féle pimaszságról, amelylyel szemben a magyar kormány nem merészli utasítani a saját postáját, hogy a törvényellenes címzettel ellátott küldeményeket ne kézbesítse. Most már a kiegyezés másik kiegészítő részét, a vasuti egyezményt kezdik ki. Ezzel Magyarország a maga hatalmas államvasuti hálózatát teljesen behajtotta az osztrák érdekszolgálatába, mikor elfogadta azt az intézkedést, hogy egyik állam sem adhat a maga vasuti vonalain a saját áruinak olyan külön kedvezményt, a melyet a másik államból származó áruk is ne élvezhetnének. Mi azt hűségesen betartjuk, de az osztrák államvasuti állomásfőnököcskék nem alkalmazzák pl. a magyar takarmánylisztre ezt a kedvezményes tarifát, melyet nálunk ilyen osztrák áru élvez.

Nos, tehetik bizvást, mert, mint a mi kormányparti lapjaink már kürtölik is, a magyar kormány nem csinál kázust ebből az okvetetlenkedésből, flagrans szerződészegésből. Minek is csinálna, mikor ugy is tudja, hogy ő huzná a rövidebbet, ha erélyesen akarna fellépni. Inkább meghunyászkodik hát s ugy tesz, mintha őt az ilyen apró túszurások nem lennének képesek kihozni flegmájából.

Hja, ha az osztrák kormány hivatalos átiratban értesitené a magyar kormányt, hogy mától fogva nem szándékozik tovább fenntartani a viszonyosságot, az más lenne. De a míg az osztrák kollegák azt hangoztatják, hogy ők állják a kiegyezést, addig nekünk is állnunk kell, ha a valóságban minden nap más és más részét dobják is a sutba az osztrákok; mert nekünk nem az az irányuló, hogy mit tesznek az osztrákok, hanem hogy mivel biztat az osztrák kormány.

Videki hátralékosainkat tisztelettel felkérjük, szíveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

— Az nem igaz, nem lehet, hogy ő engem elhagyjon. Ha ő saját maga vádolná is önmagát becselenséggel, nem hinnék neki, ő nem képes aljas dolgok elkövetésére. Ti megcsaltatok engem!

Lelkében megrendülve tért vissza a leány lakhelyére, de még mindig bizott, kedvesének vissza kell ide térnie, hisz ugy ígérte. S ismerte őt, hogy szöszegő nem lehet.

Nem gyanította a cselszövényt, mit ellenők fontak, nem is gondolt arra, hogy mig ő odajárt, addig kedvese őt itt kereste, mert ő is hasonló tartalmu sürgőnyt kapott s neki szintén azt hazudták, hogy kedvese más karjaiban keres feledést.

Az enyhe szép tavaszt felváltotta a perzselő nyár, az apró bimbókból kinyílt virágok fejlődtek.

A sátán ismét felkereste a leányt.

— Nem érdemes busulni a hűtlenért, arcod rózsái elhervadnak, szépséged nem soká tart, mi köt téged ide? — Tavozz! én segítségedre leszek, sőt ismerek is valakit, ki örülne, ha kezeddel és sziveddel megajándékoznád őt.

— Mit akartok még?! hisz elvettétek már kedvesemet, kiáltott indulatosan a leány, az ajtóra mutatva.

Fejét rázogatva tért vissza a tanácsba a kém.

Nászut biciklin a világ körül.

(Amerikai házaspár nálunk.)

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1900. július 26.

Érdekes vendégei vannak ma reggel óta a pécsi »Mátyás király« szállodának.

Hetzel James és neje Hetzel Margit az illetők, kik Amerika Missouri tartományának Saint-Louis városából ez évi április elsején indultak el, hogy kétüléssel (tandem) kerékpáron nászutazást tegyenek a világ körül.

Április elsején Saint-Louis városában volt meg az esküvőjük. Mikor a násznép kijött reggel a templomból, egyenesen egy szállodába kísérték a fiatal párt s ott megtartották a nászlakomát. Amikor pedig a lakomának vége volt, a násznép kikísérték a szálloda elé Hetzel James és ifju nejét. A szálloda előtt állt egy tandem kerékpár, arra a fiatal férj felemelte alig egyórás feleségét; maga is felült a másik ülésre és azután a násznép hurrázása között elindult a szálloda elől, ki Saint-Louis városából, hogy fiatal nejével nászutazást tegyen a világ körül.

A vállalkozó szellemű yankee ugyanis fogadásból nászutazása alatt feleségével tandem bejárja a világot. Amerikából a tengeren hajón jutván át Hamburgba, onnan Németországon átbicikliztek s Bécsbe két héttel ezelőtt érkeztek meg.

Bécsből Pozsony, Győr, Komárom városokon át a múlt hét elején Budapestre érkeztek s az egész hetet ott töltötték.

A múlt szombaton hagyta el az érdekes házaspár Budapestet, honnan este hat órakor a kerékpárosegyletek valóságos diadalmenettel kísérték ki őket, hogy utjokat tovább folytassák Magyarországon át a Duna mentén le Konstantinápolyba, utba ejtve Belgrádot, Szófiát is s Konstantinápolyból Kis-Ázsiába menjenek.

A kerékpáron nászutázó házaspárt Sirbogárdon és Dombóváron át már hétfőn várták Pécsre. Azonban csak ma reggel érkeztek meg, magukkal hozván azt a kis indiai majmot is, melyet Budapesten Telléry indiai gyáros feleségétől kaptak, hogy a házaspárt világszerte utjában kísérje s azokkal Indiába érkezvén, meglássa egykori hazájának ős rengetegeit.

Munkatársunk ma délben felkereste az érdekes házaspárt a »Mátyás király« szállóban, hol a 8-ik számú szobát birják bérben.

Hetzel James a férj, tikkadtan, fáradtan, teljes dresszben feküdt az ágyon s a hozzá intézett kérdésekre csak halkán, rekedten,

— Az a bolond nemsokára visszatér s a leány még mindig szabad, — mit csináljunk?!

Az alkony csendesen közeledik, mintha még az is meg volna lepve, oly fenségesen nyilatkozik meg a természet a maga poétikus szépségében.

Helios, a szép tüzeszemű ifju, aranyisakjával eltűnőfélben van már.

A Hesperidák készségesen bocsátják be a föld nyugati részén lévő palotájába — ámde az ő tüzes zemei most közönyösen suhannak át a gyengéd nymphák között — siet nejéhez, mert Perse asszony epedve várja ragyogó ábrázatu urát, ki minden este ide tér megpihenni és másnap reggel a keleti Aethiópiában felfrissülve emelkedik ki a tenger habjaiból s büszkén halad végig négyfogatu szekereivel az ég boltozatán.

Aranyos sisakjának tüzes sugarai még itt kalandoznak, mert Helios kíváncsi, neki mindent tudni és hallani kell, kíváncsian kandikál vissza egy bánatos arcú halvány leányhoz, ki elmerengve ül az erdőszélen.

Komoly arcú leány az, kit Helios aranyruhás kémei meglepni akarnak, még pedig egész közelből, mert ott táncolnak a gondör fűtőkön.

Sötétszemű ifju nézi észrevétlenül a nap-sugarak játékát a leány aranybarna haján.

tört német nyelven válaszolt. Különbben sovány, tagbaszakadt izmos ember, kinek arcát most valami fáradt vonás teszi érdekessé.

A fiatal asszony, egy csinos arcú szőke hölgy, teljes negligzában, egy könnyű lepedővel letakarva feküdt a pamlagon s mély álomba volt merülve. Dacára a hangos beszélgetésnek, a folyosón levő lármára egy arcizma sem rándult meg s oly halott merevséggel feküdt a pamlagon, hogy csupán mély, egyenletes lélekzése mutatja, hogy él. Az utazásra vonatkozó és egyéb kérdésekre magyar nyelven, a biciklista nászutázók kíséretében levő Eichel Vilmos budapesti lakos válaszol, ki mint az ujbpesti-kerékpáregylet tagja Budapestről Pécsig kísérte Hetzeléket.

A kerékpárosok szombaton este 6 órakor indultak el Budapestről, huszezer tőnyi nézőközönség jelenlétében a városligeti Gruber-féle söröde előtti tágas térről, honnan hatszáz kerékpáros kísérte őket a Stefánia-uton, Andrássy-uton, Erzsébet-köruton, Sándor-utcán és a Múzeum-köruton át a Ferenc József hidig, hol szívélyes bucsu után csupán száz kerékpáros maradt velük, akik Tétényig kísérték őket, hova még szombaton este érkeztek.

Vasárnap reggel indultak el Tétényről s Duna-Pentelére utaztak, a hova reggel kilenc órakor érkeztek. Itt délután öt óráig pihentek s aztán folytatták utjokat Dunaföldvárra, hova egy órai ut után esti hat órakor érkeztek.

Hétfőn hajnalban indultak Dunaföldvárról Paksra, hova reggeli hat órakor érkeztek. Az eddigi utazás annyira megtörte Hetzel Jameset, hogy Paksra kénytelenek voltak hosszabb pihenőt tartani s így innen csak kedden reggel utazhattak Szegzárdra, honnan kedden este tíz órakor folytatták utjokat.

Tegnap, azaz szerdán reggel érkeztek a biciklisták Mohácsra, hol ma reggel 4 óráig pihentek s aztán ma reggel elindulva Mohácsról, aránylag rövid idő alatt, reggeli kilenc órakor érkeztek Pécsre, hol azonban senki sem fogadta őket, miután érkezésük idejéről a helyi kerékpár- és sportegyesületeknek nem volt tudomása.

Igen érdekes látványt nyújt maga a tandem is, melyen az érdekes házaspár hosszú nászutazását teszi.

A tandem első kormányánál virágdiszben az egyesült államok egy kis lobogója van megerősítve, mögötte pedig nagyobb mennyiségű apró szíj log a kézi podgyász számára.

Az első és második ülés között van a házaspár »tegyvertára.« Egy tizenkét lövetű revolver (amerikai gyártmány) és négy hat lövetű revolver, egy tok nélküli élesre készö-

Halovány az ifju arca, sok eltitkolt szenvedésnek néma hirdetője.

A mint a leányt váratlanul megpillantá, kit innét távol gondolt, hiúni sem akart szemének, majd mintegy öntudatlanul suttozták szép ajkai az oly sokszor elmondott édes szökat:

„Édes kis angyalom!”

A leány boldogan mosolyogva tekint fel, nem lepte meg a hang, nem a szerelmes tekintet, tudta, érezte, hogy e percnél el kell következnie, hisz »Ő« mondta, »hü maradok hozzád, ugy segéljen Istenem!«

Az ifju üdvözült mosollyal tekint a szép szemekbe, melyek oly bizalommal merülnek az övéibe, majd még egy utolsó kéteiy mondatja vele az alig hallható szökat:

— Hát a férjed hol van? De a leány rögtön kitalálta az összefüggést s hamisan felel:

— Hát a te feleséged?

— Az én kis feleségem itt van már a szívemen! — suttozá boldogan az ifju, mialatt a leányt szorosán keblére ölelte.

— Az én férjem pedig itt a karjaim közt, mondá szeretettel a komoly leány, karjaival átlogva azt a »bozontos fekete fejet.«

Én nem kéteikedtem benned egy percre sem, mondá a leány, kedvese keblére hajtva fejét s az ifju megindultan tekintett rá, az egyetlen lényre, ki nem szünt meg benne bizni, ki szent meggyőződéssel bizott a pusztá szö-

rült kés, egy tőr, mely a megtelt nagy ut egyetlen kalandjának tanujele.

Breihaidban, (Ohio) — ugyanis — tizenkét bandita támadta meg a kerékpárosokat, kikről akként szabadultak, hogy Mrs Hetzel revolvért rántva elő, a banditák egyikét egyetlen lövéssel leterítette, míg a többi ezt látva megfutamodott. Az a tőr tehát, mely most a tandem fegyvertárát kiegészíti, eredetileg a nászutazók szívének volt szánva s annak a banditának megmerővedett kezeiből csavarták ki, kit a heroikus fiatal asszony egyetlen lövéssel leterített.

A hátulso ülés alatt egy pléh tábla van elhelyezve, melyen magyar, angol és német nyelven ez a felirat olvasható:

„Tandemen a föld körül! Indulás 1900. április 1. 26.405 kilométer! Segítetek a derék páron!”

A tandem leghátulso részén, mely eredetileg kézipodgyásznak volt szánva, most egy fekete szőrű kis majom okvetetlenkedik s természetesen minden fáradság nélkül üzi bohókás játékait.

Ezt a majmot a házaspár Budapesten kapta, egy az Erzsébet-úton a Zión palotában lakó Mrs Telléry nevű kelet-indiai nőtől azon utasítással, hogy a kis majmot Bombayban adják át Mrs. Telléry férjének. S ha a kis macska állat kibírja az ut fáradalmait, ugy a vállalkozó szellemű házaspár el is szállítja őt Bombayba gazdájához.

Hogy meddig időzik Mr. és Mrs. Hetzel Pécsen, azt most még nem tudni s mint Mr. Hetzel tört német nyelven, hamisítlan angol accentussal kijelentette, ittmaradásuk idejét attól teszik függővé, hogy az ittani sportegyletektől mily fogadtatás és támogatásban részesülnek.

Az érdekes házaspár közül a férj, Hetzel James, Saint-Louisban mechanikus és vagyonos ember. Neje Jasser Gretchen (Margit) Münchenben született. Mikor Saint-Louisból utra keltek, tizenkétezer biciklista, köztük öt-ezren Cincinnatiből, kísérték őket.

A világ körüli utat fogadásból teszik meg. Ötvenötezer dollárt nyernek, ha huszon-négy hónap alatt huszonhatezer négyszázöt kilométer utat megtesznek s Saint-Louisba 1902. április 1-én déli tizenkét órakor vissza-érkeznek. Eddigi vállalkozók négy év alatt tették meg ezt az utat; tehát nagy merészség az amerikai házaspártól, hogy erre csak két évet kötöttek ki.

Hetzel James műkerékpáros és az Egyesült Államok világbajnok díjának nyertese. Cincinnatiből, dacára vagyonos voltuknak, egy krajcár nélkül jöttek át Európába.

ban, mit az ifju az ő tárgyilagos őszinteségével mondott neki, mely ment volt minden formáságoztól, de amit ők mégis betartottak mindketten, hiven és igazán.

Meg volt hatva, hisz ugy bizott benne e leány, akár az Istenében!

— Én is tudtam, suttogá szerelemittasan az ifju, hogy a mit »kis csacsogó szád« ígért nekem, hűséges kis szíved is Ament mondott rá. Amint ajkaik egy édes csókban forrtak össze, az aranyruhás napsugarak mint a kis koboldok táncoltak örömkömben s kacagva siettek azt gazdájuknak tudtára adni, ki már féllábbal a Hesperidák kertjében volt.

Helios ledobva aranypalástját, sietett a lázadó titán leányát, a duzzogó Perse asszonyt forró csókjaival kibékíteni, miközben elmondta neki, hogy azért késett el egy kisé, mert egy szerelmes párt kandikált meg, mert egy olyan boldog szerelem párt segített Zeus leánya, a szép Aphrodite asszony össze, aminőt az Olimposon nem láttak soha.

„Hol két szív egyszerre dobban
És egymásért lánggra lobban,
Ott az igaz szerelem.
Ahol ezek egyesülnek
S egymás iránt meg nem hülnek,
A boldogság ott terem!”

Hírek.

Pécs, 1900. július 26.

Feruska meg Teruska.

(Mese.)

Irta: Albert bácsi.

Valamikor valahol, a jó Isten tudja hol; tul a Tiszán, tul a Dunán; az arany hegyen innen, az ezüst hegyen tul, messze-messze földön, lakott egy szegény, de nagyon szegény ember.

Volt ennek a szegény embernek egy nagyon, de nagyon csintalan fia. Feruska volt a neve.

— No fiam, — szólt egyszer a szegény ember fiához, — maholnap akkora vagy mint én, ép kezéd, ép lábad van, ideje, hogy magad keresd meg kenyeredet.

— Jól van apám-uram, — felelt Feruska másnap reggel elindult.

A mint ment, mendegélt, tüskön-bokron keresztül, hát: szent szilva, de sok isten van a fán, mi fekszik előtte? Egy fekete bakkecske.

Nagyot sóhajtott a fekete bakkecske és azt mondta Feruskának.

— Jaj, az Isten áldjon meg, huzd ki ezt a nagy tüsköt a szarvamból.

Ez a história még akkor történt ám, a mikor még a fekete bakkecskék is tudtak beszélni, a fehér bakkecskék meg mind krintolinban jártak.

Feruska jó szíve volt, fogta a tüsköt, ripsz, rápsz, rupsz, kinn volt.

A fekete bakkecske nem győzött eleget hálálkodni.

— Jótét helyébe jót várj, — szólt, — ülj fel a hátamra, elviszlek oda, a hova csak akarod.

Feruska örömeiben össze-vissza csókolta a fekete bakkecskét. Most már kecske-háton indult szolgálatot keresni.

A mint ment, mendegélt, de hová is beszélek, vigan nyargalászott kecske-háton, egyszer csak megcsillan valami a porban. Nézi hát egy arany patkó. Nem volt rest, leugrott a kecske-hátról, felveszi az arany patkót s szépen bedugja a zsebébe.

— Baj lesz, — mondta a fekete bakkecske.

— Baj, hogy csak egyet találtam, — felelt rá Feruska s tovább ment.

A mint ment, mendegélt, de hová is beszélek, vigan nyargalászott kecske-háton, egyszer csak megcsillan valami a porban. Nézi mi az? Hát egy arany toll. Nem volt rest, leugrott a kecske-hátról, felveszi az arany tollat s szépen bedugja a zsebébe.

— Baj lesz, — mondta a fekete bakkecske.

— Baj, hogy csak egyet találtam, — felelt rá Feruska s tovább ment.

A mint ment mendegélt, de hová is beszélek, vigan nyargalászott kecske-háton, egyszer csak megcsillan valami a porban. Nézi, mi az? Hát egy arany gyűrű. Nem volt rest, leugrott a kecske-hátról, felvenni az arany gyűrűt s szépen bedugja a zsebébe.

— Baj lesz, — mondta a fekete bakkecske.

— Baj, hogy csak egyet találtam, — felelt rá Feruska s tovább ment.

Mentek, mentek, mendegéltek, hol lassabban, hol gyorsabban, végre elértek a tolvaj király országába. Feruska ott beszegődött a nagy kukta mellé kis kuktának.

Dolga, az sok volt, nagyon sok, de kosztja olyan jó volt, hogy tán még a pécsi püspöknek sem jut különb.

Egyszer a tolvaj király lopni indult, erre az egész országban olyan sötét lett, hogy Feruska még az orra hegyét sem látta. Feruska erre gondol egyet s kiteszi az arany patkót az udvarra. Nő lett most olyan világosság, hogy még a nap is elszégyelte magát. Azóta minden este elbuvik a hegyek mögé.

— Mitől van ez a világosság? — kérdezte a tolvaj király.

— A kis kukta arany patkójától, — felelték rá a cselédek.

A tolvaj király maga elé hívatta Feruskát és azt kérdezte tőle.

— Hol szerezted az arany patkót?

— Ugy találtam a porban, — felelt szépege Feruska.

— Nem hiszem el, ugy loptad. Ezért dutyiba kerülsz, de ha elhozod azt a lovat, a melyiken ez az arany patkó volt, hát megkegyelmezek.

Feruska nagyon elbusulta magát, de a fekete bakkecske megvigasztalta.

— Sose busulj, légy vig, nem lesz ám ez mindig így. Menj három éjjel, három nap, akkor elérsz egy nagy istállóhoz, abban sok-sok lovat találasz, keresd ki a legcsunyábbikat, ülj a hátára és mond ezt a verset:

Auzári, mauzári,
Natovéri, dorombéri,
Gyalári, bum!

Feruska megköszönte a fekete bakkecske tanácsát. Ment, ment mendegélt, három éjjel, három nap, végre elért egy nagy, nagy istállóhoz. Az istállóban sok, sok ló volt, kiválasztotta a legcsunyábbikat, ráült és elmondta a varázsverset.

Auzári, mauzári,
Natovéri, dorombéri,
Gyalári, bum!

Abban a szempillantásban a csunya ló aranylővé változott és hipp-halló, hopp-holló rupp-galopp, ott termett a tolvaj király kastélyában.

A tolvaj király nagyon megörült az arany lónak, de még azt se mondta Feruskának: papucs.

Egy hétre rá a tolvaj király ismét lopni készült, no lett erre olyan sötétség az országban, hogy Feruska szája helyett fülebe dugta a csibecombot. Gondolt egyet s az aranytollat kitette az udvarba. Lett most olyan világosság, hogy még a nap is elszégyelte magát, de ugy ám, hogy olyan piros lett mint a pipacs.

— Mitől van a világosság? — kérdezte a tolvaj király.

— A kis kukta aranytollától, — felelték rá a cselédek.

A tolvaj király magához hívatta Feruskát és azt kérdezte tőle:

— Hol szerezted az arany tollat?

— Ugy találtam a porban, — felelte szépege Feruska.

— Nem hiszem el, ugy loptad. Ezért dutyiba kerülsz, de ha elhozod azt a madarat, amelyiken ez a toll volt, hát megkegyelmezek.

Feruska nagyon elbusulta magát, de a fekete bakkecske megvigasztalta.

— Sose busulj, légy vig, nem lesz ám ez mindig így. Menj hét éjjel, hét nap, majd találasz egy nagy-erdőt, az telisteli van madárral, válaszd ki a legcsunyábbikat, azt fogd meg, mond el a varázsverset s az rögtön aranymadárrá változik.

Feruska megköszönte a fekete bakkecske tanácsát. Ment-ment, mendegélt, hét éjjel, hét nap mindig ment, végre elért egy nagy-erdőhöz.

Az erdőben annyi volt a madár, mint fűszál a réten, csillag az égen. Kiválasztotta a legcsunyábbikat, megfogta, aztán elmondta a varázsverset.

Auzári, mauzári,
Natovéri, borombéri,
Gyalári, bum!

Abban a szempillantásban a csunya madár arany madárrá változott.

Nagy örömmel vitte Feruska a tolvaj királynak az aranymadarat, de az még azt se mondta érte: papucs.

Egy hétre rá a tolvaj király ismét lopni készült, no lett erre olyan sötétség, a milyen még nem volt. Az emberek ugy összekucáz-
tak, hogy a kinek gyenge volt a feje, bizony

belapult. Ferus gondolt egyet s kitétte a karikagyűrűt az udvarra. No lett most olyan világosság, hogy még a nap is elszégyelte magát, de úgy ám, hogy olyan sárga lett, mint a sáfrány.

— Mitől van ez a világosság? — kérdezte a tolvaj király.

— A kis kukta arany gyűrűjétől, — felelték a cselédek.

A tolvaj király maga elé hívatta Ferust és azt kérdezte tőle:

— Hol szerezted az aranygyűrűt?

— Ugy találtam a porban, — felelte szepve Ferus.

— Nem hiszem el, úgy loptad. Ezért dutyiba kerülsz, de ha elhozod azt a leányt, akié ez a gyűrű volt, hát megkegyelmezek.

Ferus nagyon elbusulta magát, de a fekete bakkecske megvigasztalta.

— Sose busulj, légy vig, nem lesz ám ez mindig így. Menj kilenc éjjel, kilenc nap, majd elérsz egy nagy-nagy faluba. Ott annyi lányt találsz, hogy még a Dunat is el lehet velők rekeszteni. Látsz majd egy nagyon, de nagyon csunya lányt, fogd meg a kezét és ha elmondod a varázsvet, az menten szép királykisasszonnyá változik.

Ferus megköszönte a fekete bakkecske tanácsát. Ment-ment, mendegélt, kilenc éjjel, kilenc nap mindig ment, utóljára csak elért egy faluba, abban nem volt más mint lány, lány, csupa lány; annyi lány, hogy minden csillagra hét, minden fűszálra éppen kilenc jutott.

Ferus sorba nézte valamennyit, de bizony így is alig tudta kiválasztani a legcsunyábbat. Hamarosan megfogta a kezét, azután elmondta a varázsvet:

Auzári, mauzári,
Natovéri, dorombéri,
Gyalári, bum!

Abban a szempillantásban a csunya lány olyan szépséges királykisasszonnyá változott, hogy Ferus nem győzte eléggé nézni.

Nagy örömmel vitte Ferus a szépséges királykisasszonyt a tolvajkirálynak, de az még azt se mondta papucs.

Mikor a tolvaj király meglátta Teruskát, a csodaszép királykisasszonyt, annyira megszerette, hogy menten feleségül akarta venni, de Teruska inkább Feruskát szerette és hiába volt a tolvaj királynak minden szava, csak azért se ment hozzá.

Nagyon megharagudott most a tolvaj király Ferusra és azt mondta neki:

— A szépséges Teruska te miattad nem akar hozzám jönni. Ezért meg kell halnod. Válassz, micsoda halállal akarsz meghalni.

Ferus nagyon elbusulta magát, de a fekete bakkecske megvigasztalta.

— Sose busulj, nem lesz ez mindig így. Mondd meg a királynak, hogy forró fagyaltban akarsz meghalni. Aztán majd ülj rám s ugrass be a forró fagyaltos bográcsba.

A tolvaj király beleegyezett. Egy nagy bográcsot állított fel, azt telisteli rakatta fagyaltal azután akkora tüzet rakatott alá, hogy a lángjától meggyulladtak a csillagok.

Mikor már jól forrt a fagyalt, Ferus felült a fekete bakkecske hátára s beleugratott a bográcsba. Az Isten csudát tett. Ferus nem-hogy megfőtt volna a forró fagyaltban, de úgy megszépült, hogy Teruska másodszor is beléleszeretett.

A tolvaj király megirigyelte Ferus szép-

ségét, egy lovat kaparintott elő, ráült és brrr! beleugratott a forró fagyaltba. De az Isten megverte. Abban a pillanatban meghalt.

Feruska most odament Teruskához és azt kérdezte:

— Szeret-e maga engem?

Teruska rámondta:

— Ugy mint maga engem.

No, több se kellett. Csaptak erre olyan lakodalmat, amilyen még nem volt széles e világon, földön, menyországon.

Ha el nem hagyták volna, az én mesém is tovább tartott volna.

De ha jók lesztek s szorgalmasan tanulgattok, jövő csütörtökön ismét mesélek. Isten veletek édes kis olvasóim.

Napirend 1900. július 27-én.

Naptár: péntek, július 27. — Róm. kath.: Pantaleon. — Prot.: Pentele. — Görög-kel. (július 13.) Aquilla. — Zsidó: Ab 1. — Nap kél 4 óra 39 perckor; nyugszik 7 óra 38 perckor. — Hold kél reggel 4 óra 20 perckor; nyugszik délután 5 óra 35 perckor.

Időjárás. A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: meleg, idő, éjszakai csapadék és zivatarok várhatók.

— **(Tiszay Dezső halála.)** Még egyre abban a bizonytalan helyzetben vagyunk, a mi csak fokozza színházunk igazgatójának a messze idegenben váratlan elhunyt feletti megdöbbenésünket és mély részvétünket, hogy tudniillik semmi biztos hír még mindig Tiszay Dezső temetéséről, hogy haza hozzák evagy Luzernben temetik el és nincs semmi értesülés özvegye felől sem. A mit különben mi is megirtunk már e társulat sorsa felől, arra vonatkozik a »Hazánk« mai számának következő közleménye:

»Tiszay Dezsőnek, a pécsi színház igazgatójának a luzerni állomáson utközben történt hirtelen halála nagy szomorúságba ejtette most éppen szünetelő szintársulatát. Pécs város hatósága még nem intézkedett a színház sorsáról, de mint értesülünk, a város a szerződés lejártáig rabizza a színházat Tiszay Dezső özvegyére, Ellinger Ilonára azzal a kikötéssel, hogy köteles művezetőt szerződtetni. A színészegyesület törvényei szerint nő nem lehet színigazgató, kivéve, ha — mint Tiszay esetében is — működő igazgató hagyja özvegyen. Tiszayné tehát megkapja a színigazgatói koncessziót. A színészek szerződését az igazgató halála felbontotta ugyan s e szerint a Tiszay-féle szintársulat bármely tagja bárhova elszerződhetik, de valószínű, hogy sem a tagok, sem Tiszay özvegye nem élnek jogukkal s a tétre az egész személyzet együtt lesz Pécsen, Tiszay Dezsőné egyébiránt Sternberg Dezső kíséretében tegnap délután Luzernbe utazott, hogy elhunyt férje temetéséről gondoskodják. Ha a hatóságok megengedik, Tiszay Dezső holttestét Szegedre szállítják. Tiszayné a temetés után azonnal Pécsre utazik, hogy a várostól térje szerződésének átruházását kérje. A város sürgősen el fogja az ügyet intézni, hogy a tagok szerződésének fenntartásáról és művezető szerződtetéséről az özvegy idejében gondoskodhassék.« Tiszay Dezsőnek első nejétől származott fia, Gyulai Gyula, Aradon a kir. törvényszéknél aljegyző. A fiu csak tegnapelőtt délből értesült az ujságokból apja váratlan haláláról s nyomban Siófokra utazott, de persze már Tiszay Dezsőné nem találta ott s ő is Luzernbe ment édesapja

holttestéhez. Tiszay Dezső kassai igazgató is volt s róla a kassai »Pannonia« a következőkben emlékszik meg: »A magyar színészet egyik legkiválóbb alakja, a ki úgyis mint színész, úgyis mint színigazgató Kassa város közönségének hosszú időn keresztül kedvence volt, halt meg vasárnap idegen földön, messze hazájától. Az elhunyt Tiszay Dezső, a magyar színészvilág agilis tagja, a magyar színház nagytehetségű színésze, majd pedig egyik legambiciósabb színigazgatója volt, a ki mozgóerővel, éltető lélekkel működött mindig közre a magyar színészet érdekében. Az elhunyt közel harminc évig volt színész. A Népszínház kórusából került ki és rövid idő alatt az ország első operett buffója lett, aki abban az időben, amikor az igazi operettek virágkora volt, egymásután teremtette meg a legjelesebb alakításokat, Kitűnő »Ezredrombitás« volt, azonkívül »Zsupán«, »Ollendorf« és »Kancsukoff« voltak leghíresebb szerepei. Tizennégy év előtt Kassán a közönség óhajlására átvette a színház igazgatását, miután előbb mint kitűnő színész Jakab igazgató társulatánál működött s a kassai közönségnek valóságos becézett kedvence volt. A város teljesen ingyen engedte át neki a színházat s mint igazgatót is mindig igaz szeretettel öveztek körül. Három évig igazgatta Kassán a színházat. A magánéletében rendkívül derek, gavallér uriember volt, a kit színészei rendkívül szerettek. Az elhunyt igazgató szülei Szegeden élnek, ugyanott lakik öccse, dr. Gyulay és veje Varnay papírkereskedő. A kassai színészek megdöbbenve értesültek a gyászsetről és részvétel tárgyalták a szomorú hírt. Ugy értesülünk, hogy a kassai színház küldöttségileg képviselteti magát a temetésen és koszorút küld elhunyt társuk koporsójára.«

— **(Szabadságon.)** Rech György, városi tanácsnok, ma kezdte meg hat hétre terjedő szabadságát és a szinten szabadságon levő Erreth Lajos dr. kórházi igazgatófőorvossal együtt a Hollandiában levő Scheweninbe utazott.

— **(Egyetemi magántanár.)** A vallás és közoktatásügyi m. kir. miniszter dr. Angyal Pál pécsi jogliceumi tanárnak a budapesti tudomány-egyetemen a magyar büntető jogból magántanárrá történt képesítését jóváhagyta és nevezettet ezen minőségében megerősítette.

— **(Kinevezés.)** Györkö Kálmán dr. ügyvédjelölt, pécsi lakos, a perliaki kir. járásbíróhoz aljegyzővé kinevezetett.

— **(Elhunyt színész.)** Kézdi-Vásárhelyről jön a szomorú hír, hogy Vértesi Andor hosszan tartó betegség után tuberkulózisban meghalt az ottani kórházban. Tehát a szegény Vértesi Bandi követte direktorát a halálba. Már rég sorvasztó betegség gyötörte és tudta, hogy belőle egészséges ember többé sohasem lesz. Ő volt Tiszay karának legjobb basszistája s ha teste sorvadott is napról napra, hangja még mindig a régi maradt és a kórusból élesen kihangzott. Brassóban, sőt később még Seps-Szent-Györgyön is játszott, de már alig bírta lázas testét vonsozni. Kézdi-Vásárhelyen már nem lépett többet fel, a kórházba került, a hol a napokban utolérte a halál. Sejtette, hogy bucsuznia kell az élettől, mert utolsó ruhadarabját is eladta. Mikor kérdezték tőle, hogy minek tette ezt, így felelt:

— Minek hagyjak másnak örökséget; én már ugysem vehetem hasznát! . . .

Csak nőket érdekelhet e szenzátiós felfedezés!

„AFRODITIN“

mellszépítő, a háremhölgyek csodahatású laurus-irja, mely visszavarázsolja a női kebel elvesztett ifjúi üdeségét, ruganyos teltségét. A testbőrt bárnyolágyságúvá és selyemfényűvé varázsolja. Ezen csodahatású ír gyógynövényekből készül, tehát semmiféle ártalmas anyagot nem tartalmaz. Egy tégely ára használati utasítással 4 korona. **Törvényesen védve.** A pénz beküldésével vagy utánvétellel megrendelhető a „Stearoptinum“ laboratóriumában: **BUDAPEST, VII. kerület, Mexikói-ut 88. szám.**

Utolsó napjait az ott időző színészek édesítették meg; gyakran belátogattak hozzá, vittek neki bort, befőttest és más egyebet. Tiszay a nagy beteget Pécsre akarta szállíttatni, mert azt hitte, hogy itt gondosabb ápolásban lesz része, e tervben azonban megakadályozta a halál, mely mindkettőjüket oly hamar utolérte.

— **(Nyaraló papok.)** A pécsi egyházmegyei papság sok tagja külföldön időzik most. Így *Spies* János kanonok már három hete időzik a Cilli melletti Neuhaus-ban. *Körmeny* Károly vice-rektor *Gleichenberg*-ben. *Vajdits* Gyula spiritualis, *Streicher* Péter högyészi esperes-plébános és *Holndonner* Ferenc báttaszéki plébános *Brixen*-ben, *Glatt* Ignác énekiskolai felügyelő *Wörishofen*-ben, dr. *Szilvek* Lajos köruton, *Mayer* György karkaplán *Tusnádon*, *Gyömörey* Zsigmond, ki előbbit *Tusnádra* kísérte, most szüleinél *Ukkon* nyaral.

— **(Világosságot és megint világosságot.)** Bizonyára élénk emlékezetében lesz még derék rendőrségünknek egy tavalyi szellemes epizód, melynek keretében két fiatal ur akként akart az Erzsébet-sétáterén honoló koromsötétség ellen demonstrálni, hogy gyertyákat gyújtottak s annak fénye mellett sétáltak. Dacára annak, hogy ezen mindenki kacagott, dacára annak, hogy e kacaj legnagyobb része a rendőrségnek szólt, melyet már számtalan esetben figyelmeztettünk „holdvilágos” közvilágítási rendeletének tarthatlan voltára, tegnap este, miután persze — mint rendesen — a kalendáriumban jelzett holdvilágot felhők borították, a felső sétáter publikuma koromsötétségben volt kénytelen sétálni. Olyan sötétségben, melynek fekete leple alatt

bizony három lépésnyire sem lehetett látni. S miután Pécs város lakosaitól nem lehet követelni, hogy mindnyájan lüldözni menjenek, más sétáter pedig, mint az Erzsébet-sétáter, nem áll rendelkezésére a közönségnek, világosságot kérünk. Világosságot némely koponyákba és — a sétáterre!

— **(Javítják a Kaposvári-utcát.)** A közelmúltban már egy ízben megemlékeztünk ama javítási munkálatokról, melyeket a város a Kaposvári-utcán tervez. Arról van szó, hogy az ut gyalogjárdáit kiaszfalozzák, a kocsitutat pedig újra hengereltetve könnyebben közlekedhetővé teszik. Tény az, hogy ez az ut már alaposan rászolgált a javításra, mert a pécsi közönségnek nyáron a szállóban lakó része, de a Kardos-utra rándulók által is eléggé frekvenciált. Eme javítási munkálatok között azonban első helyen kellene állnia a lejtmerésnek — persze a viszonyokhoz mérten — mert a netáni nagyobb s huzamosabb ideig tartó esőzések, aránylag rövid idő alatt újra elrontják így az utat. A Kaposvári ut javítási munkálatait — mint értesülünk, már a jövő hét folyamán megkezdik.

— **(Megölte a bánat.)** Kisdéren a napokban *Fekete* József, odaváló lakost szomszédjai az istálló gerendájára felakasztva találták. *Fekete* József még fiatal ember volt s csak nemrég házasodott meg, felesége azonban az esküvő után tizennégy nappal meghalt. Mint mondják, *Fekete* Józsefet a felesége utáni bánat vitte a sirba.

— **(Meglopott mosónő.)** *Sztipánovics* Istvánné, felsőputurka-utcai lakos, mosónő a sörház-utca 1. szám alatti házában mosott ma reggel. Egy kendőbe kötve letette maga mellé a reggelijét. A kendő sarkába pedig két forint 60 krajcár pénze is be volt kötve. Ugyancsak abban a házában dolgozott

Wögl Nándor mázolóségéd is, a ki egy őri-zetlen pillanatban elcsente a mosóné mellől a kendőt s *Let* József nevű társával a reggelin és a pénzen is megosztzkodott. Mikor az asszony a lopást észrevette, a két mázoló kereste a holmiját, azok azonban megveréssel fenyegették, a mért a lopást rájuk merte fogni. Erre a mosónő felment a rendőrségre, hova felhívták *Wögl* Nándort is. Itt azután *Wögl* rövid vallatás után beismerte a lopást; elő is adta az asszony kendőjét s elmondta, hogy *Met* Józseffel osztzkodott meg a kendőben volt pénzen és reggelin. A lopás ügyében a további eljárást a bíróság fogja folytatni a tolvajok ellen.

— **(A magyar gazdák biztosító szövetkezete)** melyet a magyar gazdák országosan szövetkezve alapítottak, megkezdte működését. A szövetkezet Pécsen is fel fog állítani egy főképviselőt, melynek vezetésével *Lukács* Iván, közigazgatási író biztásként meg. *Lukács* Iván a jövő hó elején megkezdte a biztosító szövetkezet alügynökségeinek szervezését az egész megyében.

— **(Egyházmegyei hírek.)** *Schunk* Ferenc lipovai vikárius ugyan ideiglenes minőségben adminisztrátorrá, *Csiphés* Gyula pedig murgai kántortanítóvá nevezetett ki.

— **(Elragadták a lovak.)** Ma délután negyedegy óra tájban *Kovács* Józsefet elragadták a lovai. A katonakórházból jött, hová fát vitt délelőtt s részeg lévén, nem tudta megfékezni a nekivadult lovakat, melyek nekimentek a *Vida* József szódavizgyáros *Attila*-utca első szám előtt álló kocsijának. Az egyik ló a szódáskocsi alá került, a honnan az összegyűlt emberek csak nagynehezen tudták kiszabadítani a súlyos sérüléseket szenvedett állatot. Szerencse, hogy emberéletben nem esett kár, mit inkább az arrajárók óva-

rázva, körültekintett, letette gitárját az asztalra, hirtelen az ajtóhoz ment és bezárta azt. Oly elevenen és könnyedén mozgott, mint a gyík; haja a vállon keresztülvéve, egészen a térdeig leért.

— Miért zárta be az ajtót? — kérdezte *Wassiljevics* Kusma.

Kolibri az ajkára helyezte egyik ujját.

— Emiliára semmi szükségünk sincs.

A hadnagy nevetett.

— Féltékeny volna kegyed?

Kolibri fölfonta a szemöldökét.

— Mi-i?

— Azt kérdeztem, féltékeny-e? . . . haragos-e?

— viszonzá *Wassiljevics* Kusma.

— Bizonynyal!

— Ejh, ne mondja! . . . Igazán nagy megtiszteltetés! . . . De mondja csak kegyed, hány éves tulajdonképen?

— Hét és tiz.

— Azt akarja mondani, hogy tizenhét?

— Azt.

Wassiljevics Kusma jobban szemügyre vette a leányt.

— Mily csinos gyermek kegyed! — szólt az ifju mosolyogva. — Valódi csudaszépség! Ugy van! . . . S mily haj! . . . Mily szem! S ez a szemöldök . . . ez a szemöldök! Oh! . . .

Kolibri újra nevetésre fakadt s forgatta gyönyörű szemét.

— Ugy van, én igazi szépség vagyok! De üljön le hát! . . . Én is le akarok ülni ön mellé.

Fritschené újra meghajtotta magát, elhagyta a szobát s csakhamar egy csésze csokoláddal tért vissza, melyet egy pléhtálcán szolgált föl.

A csokoládé nagyon kétes minőségű volt; de *Wassiljevics* Kusma az egész csészét nagy örömmel itta ki, jóllehet, nem tudta elgondolni, mi az oka *Fritschené* asszony eme szeretetreméltóságának s mit jelentsen e szokatlan szolgálatkészség.

Eközben *Emilia* még nem tért haza és a hadnagy türelme fogyatkozni kezdett. Nagyon unatkozott. Egyszerre a falon túl gitárhangok keletkeztek. Eleinte csak egyetlenegy akkordot hallott, majd egy másikat, harmadikat, negyediket; mindig tisztábban, hangosabban.

Wassiljevics Kusma nagyon elcsodálkozott: *Emiliának* volt ugyan gitárja, de három hur hiányzott róla és ő még sohasem ért rá az ígért hurokat megszerezni; no meg *Emilia* még nem is érkezett haza.

Hogy történhetik hát ez? . . .

Ujra fölhangzott a zene s most úgy tetszett, mintha ugyanabban a pillanatban a szobában játszának valaki, a melyben ő volt.

A hadnagy megfordult s csaknem fölkiáltott ijedében.

Előtte, egy alacsony ajtónak a küszöbén, melyet eddig soha észre nem vett, mivel azelőtt egy nagy szekrényvel volt elfödve, tökéletesen ismeretlen lény állt. Sem gyermek, sem tökéletesen kifejlődött hajadon nem volt.

Tarka csikos fehér ruhát és tarkászőrös topánkát viselt e leányka. Tömött fekete haja, melyet homlokán arany abroncs tartott össze, mint valamely köpeny, omlott alá szikár természetén; nagy, sötét szeme villogott s

tosságának, mint a részeg kocsis ügyességének lehet köszönni, kit vigyázatlanságáért jól össze is szidtak. Megérdemelte.

— **(Pozsgay kanonok tudulása.)**

Pozsgay József kanonok, szemináriumi rektor — ki ellen *Póty Mátás* szabó az ismert merényletet elkövette — most *Greksa Kázmér* dr. főgimn. tanár, rokona kíséretében Abbáziába utazott. Egészsége majdnem helyreállott, csak szájizmai dagadtak még, a mi a beszédet nehezíti. A löcsé teljesen begyógyult s alig látható arcán valami kis össze-forrt mélyedés.

— **(Név magyarosítások.)** *Mesics György*, vármegyei első alszámvéve, kaposvári lakos, valamint kiskori gyermekei: *Mária*, *Zoltár*, *Iren* és *Károly* vezetéknevének *Meszlényi*-re és *Lancsak József* kaposvári lakos, megyei írnok vezetéknevének *Lévai*-ra kért átváltoztatása, belügyminiszteri rendelettel megengedett.

— **(A pécsi kath. legényegylet)** saját helyiségében augusztus 5-én házalapja javára világposta, konfetti, és tekeversenynyel egybekötött kerti-ünnepélyt rendez. Belépti díj tagoknak 50 fillér, nem tagoknak 80 fillér. Családjegy (négy szem élyre) 1 korcra 60 fillér. A zenét *Kórcdy* szolgáltatta. Kezdeté d. u. 4 órakor. Felülfizetéseket hálával nyugtáznak. Kedvezőtlen idő esetén az egylet disztermében fog megtartani az ünnepélyt.

— **(Gyár-utca 8. szám.)** Legutóbbi közleményünket e cím alatt *Göre Gábor* bíró úr e mondásával végeztük: lesz még róla. Ime itt a folytatása. A ma reggel megjelenő *Magyar Szó*, budapesti napilap is kifogásolja a Gyár-utca 8. szám alatt kiömlő sajtuszagot s nekünk ad igazat. Egyébként álljanak itt a *Magyar Szó* szavai:

— *A sajtuszag.* Pécsen az egyik utca-

lakossága megindította a háborút a rendőrkapitány ellen. Azon az utcán ugyanis egy sajt-raktár van, a mely — a mint olvasóink is képzelhetik — elsősorban sajtuszag. Már pedig a kánikula még önmagában sem valami kellemes, hát még sajtuszaggal egybekötve. A lakosság a rendőrkapitányhoz ment panaszával, a kit azonban zavarba hozott az a furcsa kérelem. Annyit megtett ugyan, hogy a raktárnak utcára nyíló ablakait becsukatta, de hát a sajtuszagot nem lehet csak úgy egyszerűen elzárni a nyilvánosság elől. Ha nem illanhatott ki az utcai ablakokon, most már az udvaron terjedt el. A lakosság tehát forrong tovább és a rendőrség mindössze csak arra a közismeretes dalra hivatkozik, hogy: *»A sajtuszag megtiltani nem lehet...!«*

Ezzel azonban nem lehet befejezni mondókánkat. Bár tökéletesen igaza van a *Magyar Szónak*, midőn azt mondja a többek között, hogy: *»A sajtuszag nem lehet...!«* mégis azt merjük gondolni, hogy a tulajdonosnak mégis meg lehetne tiltani, hogy a város közepén sajt-raktárt tartson, megrontván vele a levegőt. A város egyik legszélső utcájában van a sajt-raktár tulajdonosának a tejcsarnoka, miért nem szárítják ott a sajtot, hol az a kelemetlen szag a mezőt töltené be, azt a mezőt, hol nem üdül senki sem. Valóban ideje volna megszivlelni a már eddig mondottakat a főkapitány úrnak s intézkedni az egész Gyár-utca öröme.

— **(Baleset aratás közben.)** Mint értesülünk, *Borjád* történt a rapokban, hogy *Kovács Ignác*, odaváló lakos, két fiatal csikót fogva a kocsija elé, kiment szántóföldjére, hogy a learatott buzát hazaszállítsa. Egy darabig baj nélkül el is jutott, de aztán lovai hirtelen megbokrosodtak s elragadták a kocsit, melyet belefördítettek az utszéli árokba, hol a gazda jobb karját törte, míg mind a

két csikónak a lába törött el, úgy, hogy a gazda kénytelen volt nem csekély értékű lovait lebunkóztatni.

— **(Házasság.)** Kedden délelőtt esküdtök hűséget *Mlinarics Gyula* magyar-beretlerdi tanító *Jelencsics Arankának*, néhai *Jelencsics János*, szentiváni tanító és özvegye, *Kiss Etelka* leányának. Szalántán, *Olaszy Gábor* anyakönyvvezető előtt történt a polgári összekötés, hol *Sz. Németh József* és *Tóth Vendel*, bodnyai tanító voltak a tanúk. Innen Németibe mentek a templomba, hol tanúk voltak: *Olaszy Gábor* körjegyző és *Tóth Vendel*. Az esküvő után nászlakoma volt *Olaszy Gábor* házában.

— **(Új anyakönyvvezető.)** A belügyminiszterium vezetésével megbízott m. kir. miniszterelnök *Tolna vármegyében* a kalasznói anyakönyvi kerületbe anyakönyvvezetővé *Ritter Béla* községi jegyzőt nevezte ki és őt a házassági anyakönyv vezetésével és a házasságkötésnél való közreműködéssel is megbízta.

— **(A huszár baja.)** Minden embernek van baja — régi igazság — egyiknek kevesebb, másiknak több. Ma délelőtt azonban egy huszár olyan bajban volt a siklósi országúton, hogy tán mindenki szívesen felcsérelte volna baját. Teljes felszereléssel lóháton ült, de lova nem akart menni, ha sarkantyúzza lova ugálni, ágoskodni kezdett s ugyancsak meg kellett fognia a zablát, hogy féken tartsa a csökönyös paripát. Soká igy bajlódott a lóval, sarkantyúzni nem igen merte, inkább végig cirógatta néhányszor az állat nyakát. Ez sem használt. Mit volt mit tennie, hogy véletlenül csúfá-ra tegye őt az állat, szép csendesen leszállt lováról s úgy vezette — minden ellenállás nélkül.

— **(A katonai felmérő úr.)** *Salamon Ede* ur tagadhatatlanul szellemes em-

gyűrűkkel és karperecekkel megrakott kezében mozduatlanul tartotta a gitárt. Arcát csak alig lehetett látni, oly kicsinynek és sötétnek tűnt az föl; csak piros ajka és egyenes orra látszottak keskeny vonalban.

Wassiljevics Kusma sokáig állt némán, mintha földbe gyökerezett volna a lába, folyvást merően bámulva e különös tüneményre, mely szintén rászögezte a szemét. Végre is a leány tért magához előbb ámulatából s apró léptekben közeledett a hadnagy felé.

A sötét arc egyszerre mosolyogni kezdett; hófehér fogsorai ragyogtak, piciny fejét hátravetette s fürtös haját megrázva, finom szépsége éles vonalakban tűnt föl.

— Miféle kis ördög lehet ez? — gondolta magában *Wassiljevics Kusma* s közeledve a leánykához, hal-kan kérdezte tőle:

— Kicsikém, hé kicsikém, ki vagy te?

— Ide, ide! — viszonzá a leány, kissé fátyolozott hangon, vontatva, idegen kiejtéssel, miközben néhány lépésnyire hátrált.

Wassiljevics Kusma követte őt a küszöbön át s egy ablaktalan kis helyiségbe lépett, melynek talaja vastag szőnyegekkel volt borítva.

A hadnagy erős pezsmailatot érzett. A török kerevet előtt álló kerek asztalon két sárga viaszgyertya égett. Egy szögletben, selyemrojtos musselinfüggönyök mögött vörösbojtos borostyán-olvasó függött.

— De mondja meg hát végre, kicsoda ön? — kérde ismét a hadnagy.

— Emiliának a huga.

— Kegyed a huga volna? . . . És itt lakik?

— Ugy van, úgy van . . .

Wassiljevics Kusma meg akarta ölelni a leánykát, de ez hátra szökkent.

— Hogy történhetett az, hogy ő nekem sohasem beszélt kegyed felől?

— Oh, az nem járja . . . nem járja . . .

— Tehát itt rejtőzködik?

— Itt.

— És fontos oka van erre?

— Kétségkívül . . . kétségkívül . . .

— Hüm!

Wassiljevics újra közeledni akart a leánykához, de ez újra hátrált.

— Valóban, én eddig önt még sohasem láttam. Meg kell vallanom, nem is gyanítottam létezését . . . És *Fritschené* asszony, ez az öreg, szintén nagynénje?

— Az . . . nagynéném.

— Hüm! . . . És szabad-e kérdenem, hogy hívják kegyedet?

— Kolibrinek.

— Hogy?

— Kolibrinek.

— Kolibrinek? Mily különös név! Ha jól emlékezem, Afrikában vannak bizonyos rovarok, melyeket így neveznek.

Kolibri sajtáságosan kacagott föl. Ugy tetszett, mintha bensejében poharak ütődtek volna össze. Fejét

ber s bár azelőtt cipészlegény volt Bécsben, felfedezett magán oly uri kvalitásokat, melyeknél fogva egy a suszterságnal magasabb nivón álló társadalmi állás betöltésére érzett jogosultságot s felcsapott — szélhámosnak. Hogy hol vendégszerepelt eddig Salamon Ede úr, azt nem tudni, valamint az is ismeretlen, hogy eddig mily bűnök terhelik lelkiismeretét, mert mi eddig csupán egyik dráva-szabolcsi szerepléséről tudunk, hol Salamon Ede beállított a község birájához s mint mérnök mutatkozott be, ki a hadsereg részéről küldetett ki előzetes terep tanulmányokat és felméréseket tenni. A mellett aztán, hogy mint hivatalos közeg, pláne katonai kiküldött, ingyenes ellátásban részesült a bírónál, még negyven koronát ki is csalt tőle s aztán odább állt. Érdekes a dologban az, hogy az egész jól kieszt csalás csak akkor került napfényre, midőn a községi bíró betérjlesztette felettes hatóságának a katonai felmérő úr. ellátási számláját. Mi természetesebb annál, minthogy Salamon Edét nyomozták s végre Kémesen elfogták, hol szintén a bíró becsapása körül utazott. Most majd a bíróság fog vele számolni.

— **(Pályázat.)** A kaposvári kir. járásbírósnál egy albirói állás van üresedésben. A pályázati kérvények két hét alatt adandók be a kaposvári kir. törvényszéknél.

— **(Nyitott kapuk.)** Akárcsak a különböző közegészségügyi intézkedések, vagy a fumei cápa, oly rendszeren ujhódik meg évente a rendőrség méltó feljajdulása a nyitott kapuk miatt. Arról van ugyanis szó, hogy ilyenkor nyáron, mikor a közönség legnagyobb része a késő esti órákig sétál és üdül, a házak kapui nyitva maradnak s bizony megesik, hogy számos kapu reggelig nyitva áll. Az elmúlt éjjel a rendőrség, illetve rendőrjáratok nem kevesebb, mint huszonkilenc kaput találtak a belvárosban nyitva. Persze felzörgették a házbelleket és becsukatták velük a kapukat, most pedig arra kéri a háztulajdonos és házfelügyelőket, hogy kapukat éjjelen át zárva tartsák, mert hát: alkalom szüli a tolvajt, jobb alkalom pedig, mint a nyitott kapu, alig nyilhatik a tolvajok számára.

— **(Gyermekmuláság.)** A tűz és víz tetszik a gyerekeknek és pedig szörnyen. Ha csak szeret tehetik, gyufát gyujtogatnak, ha ez nincs, vizet keresnek. S így történik néha hogy egyes vízvezetéki csapok folynak mindaddig, míg észre nem veszik. A más játékot nem találó gyerek megcsavarja a csövet, de elzárni nem tudja jól — szülők meg ártatlan muláságnak tartják.

— **(Az ujonclétszám felemelése és a honvéd-tüzérség.)** Talán megvalósul azoknak a magyar politikusoknak jogos óhaja, akik évről évre követelték hosszú idő óta, hogy a m. kir. honvédség tüzérséggel egészítsék ki. Az ujonclétszám felemelésére vonatkozó tervekkel együtt most készülnek ugyanis a honvédelmi miniszteriumban a honvédségnek tüzérséggel való felszerelésére vonatkozó tervek is. Az ujonclétszám emelésére vonatkozó terv szerint mindazokat a honvédgyalogezredeket, melyeknek most csak három zászlóaljuk van, négy zászlóaljra fogják kiegészíteni s eképpen a honvédgyalogság tizenhét új zászlóaljjal gyarapodának. Állítólag a honvédségnek ez a kiegészítése tulságos új kiadást nem okozna, mert minden honvédeznél már most megvan egy háboru esetén felállítandó pótzászlóaljnak nemcsak kerete, hanem teljes felszerelése és fegyverzete is. Tetemesebb költséggel jár a honvéd-tüzérség szervezése. A törvényhozás elé az osztrák viszonyok miatt, ezek az újítások az idén nem kerülnek s egy évre még az ujonclétszám provizorium alapján a régi marad.

— **(Kigyuladt szalmakazal.)** Schüffer János maissi lakos udvarán a napokban eddig ismeretlen okból kigyuladt egy szalmakazal, melynek lángjaitól csakhamar tü-

zet fogott az istálló épület teteje is. A nagy szélesedben azonban, szerencsére sikerült a szomszédoknak lokalizálni a tüzet, hogy a kár csak jelentéktelen. A tűz keletkezése oka iránt megindították a nyomozást.

— **(Postamester kerestetik.)** Bedeghen, Tolnamegyében, egy harmadosztályu postamesteri állás van üresedésben. Pályázati ajánlatok három hét alatt adandók be a pécsi posta- és távirdai igazgatósághoz.

— **(Éjjeli csendélet.)** A gyerekekről szól ismét az ének, amolyan utcai kis gyerekekről s kis lányokról, kikkel szüleik — ha vannak is — hozzátartozóik mit sem törődnek úgy annyira, hogy — mint a napokban már megemlítettük — még éjjel tizenegy óra tájban is láthatók az utcákon s köztéren csoportokban játszadva. Ez az erkölcsi sülyedés külső képeként jelentkezik. Az alig hét-nyolc éves fiúk és lányok sokszor szemérmét sértő játékokat üznek az éj leple alatt, a gázlámpa halvány világa mellett, utána kiabálnak a járókelőknek s ha azok megfenyítésükre visszafordulnak, vad rohanással s ordítással iramodnak tovább, hogy ott folytassák a lumpolást a maguk módja szerint. Hogy ez legkevésbé sincsen helyén, talán nem kell magyaráznunk senkinek sem. Közmegebotránkozást szül, s mint ilyen, a legerélyesebben kell elojtani még csirájában.

— **(Elveszett gyűrű.)** Tegnap este nyolc óra tájban a Nemzeti Kaszinó körül elveszett egy arany gyűrű. A becsületes megtaláló kéri, hogy a gyűrűt szerkesztőségünknek szíveskedjék átadni.

— **(Két szobalány.)** Harmos Juci és Szentpály Erzsébet pécsi szobalányok álltak ma délelőtt egymással szemben a rendőrségnél, hol az egyik azt panasolta, hogy Szentpályi Erzsébet egy pár fülbevalóját lopta el, a másik pedig azon siránkozott, hogy az ő kofferjából meg Harmos Juci vett ki egy fejre való kendőt és az „unokafivére” arcképét. Dacára annak, hogy igen valószínű, miszerint mindakét szobalány valami — talán az „unokafivére” miatt — támadt haragból kifolyólag rágalmazta meg egymást, az ügyben megindították a vizsgálatot.

— **(Végrehajtó kerestetik.)** A szegzárdi m. kir. pénzügyigazgatóságnál egy végrehajtói állás van üresedésben. Pályázati kérvények 14 nap alatt adandók be a szegzárdi m. kir. pénzügyigazgatósághoz.

— **(Valtozások egy pénzügyigazgatóság kerületében.)** A székesfehérvári m. kir. pénzügyigazgatóság területén Ercséről a pénzügyőri szakasz és biztosai kerület székhelyének Martonvásárra való áthelyezése mellett, f. évi augusztus hó 1-jétől fogva *Sárbogárd székhelylyel új biztosai kerület és Rác-Almásán új pénzügyőri szakasz rendszeresített.* A Martonvásár székhelylyel bíró biztosai kerület áll a *martonvásári és bicskei* pénzügyőri szakasz kerületéből s ezekhez tartoznak, és pedig a *Martonvásáron* levő szakaszhoz: Martonvásár, Baracska, Batta, Diósd, Ercsi, Érd, Gyúró, Kajászó-Szent-Péter, Kuldó, Nadap, Kápolnas-Nyék, Pázmánd, Pusztá, Zámor, Rác-Keresztur, Soóskut, Sukoró, Tárnok, Tordas, Vaál, Velence és Vereb községek; a *bicskeihez* Bicske, Acsa, Acsuth, Bodmér, Térties-Boglár, Both, Csákvár, Csapfi, Doboz, Etyek, Felesuth, Gánth, Kozma, Many, Szaár, Tabaj, és Uj-Barok községek. A *Sárbogárd* székhelylyel bíró biztosai kerület áll a *sárbogárdi és rác-almási* pénzügyőri szakasz kerületéből s ezekhez tartoznak és pedig: a *Sárbogárdon* levő szakaszhoz: Sárbogárd, Aba, Alsó Szent-Iván, Alsó-Alap, Cece, Igar, Káloz, Nagy-Láng, Nagy-Loók, Sár-Egres, Sárosd, Sár-Keresztur, Sár-Szent-Miklós, Soponya, Sár-Szent-Ágotha és Vajta községek. A *Rác-Almásán* levő szakaszhoz pedig: Rác-Almás, Duna-Adony, Baracs, Duna-Pentele, Hercegfalva, Ivánca, Kis-Apostag, Nagy-Perkátá, Szabolcs és Szolgaegyháza községek.

— **(A „Kati” műszarvai.)** Mulatságos esetről ír nekünk siklói tudósítónk. Egy ottani polgár a napokban Sásdon egy ottani embertől egy szép nagy szarvu tehenet vásárolt. Otthon, hogy megmutassa a feleségének milyen jó vásárt csinált s a tehen mennyi tejet ad, be akarta a tehenet az istállóba vezetni, s megfejteni, azonban mivel az új hely a tehennek szokatlan volt, az csak a fejét csóválta jobbra balra s nagyokat böngött, de az istállóba bemenni nem akart. A gazda sokáig hívogatta a tehenet „Kati gyerebe”, de a Kati csak nem ment be. Mit volt, mit tenni, megfogta a tehen szarvát, hogy annál, fogja majd bevezetni. Alig húzott azonban a szarvon egy kicsit, ez a kezében maradt, nézi a másik szarvat, meghuzza. azt is és a kezében maradt, ekkor tűnt fel neki; hogy a szarv töve spanyolviaszos s azzal volt odaerősítve, de a nagy melegség, meg húzgalástól biz az könnyen letörött. Egyéb se kellett az asszonynak, neki esett a férjének mondván, no hiszen kigyuladást is ellehetett küldeni tehenet vásárolni, ugy látszik az áldomás ivásra nagyobb gondja volt, mint a vételeire és így tovább, addig jött a szóaratat a becsapott atyafihoz, hogy az kénytelen volt Katal Sásira visszafordulni, de biz ott se ment semmire, azzal biztatták hogy hajnem vigyázzott a Kati szarvára, várjon míg kinő újra.

— **(Kukorica.)** A lassan bár, de biztosan mindent megérelő nyár meghozta már az ő legujabb idénycikkét: a kukoricát. Az ujdonságok (már az ehető ujdonságokat érve) inyencei nem csekély gyönyörűséggel járkáltak ma délelőtt a piacon, hol a kukoricát áruló koták valami kimondhatlan büszkeséggel — mintha ők találtak volna ki a kínai probléma megfejtésének kulcsát — kínálhatták kukoricájukat, szorgos háziasszonyaink pedig csakhamar szétkapkodták a piaci ujdonságot, hogy déiben férjcskéiknek kedveskedjenek a fiatal tejeskukoricával, melyet azonban — ugy látszik — nemcsak a városban lakó, kaszinóba járó urak szeretnek, hanem a falusi emberek is. Eme gyöngye kukorica iránti szeretet egyik fényes példája *Molnár István*, ócsardi lakos esete, kinek kukoricaföldjéről eddig ismeretlen tettesek körülbelül száz cső fiatal kukoricát loptak. A tetteseket a káros panaszja folytan nyomozzák.

TÁVIRATOK.

— **Darányi lemondási hira.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A fővárosban mindenfelé *Darányi* miniszter lemondásáról beszélnek, melyet azonban *Szell Kálmán* nem fogadott el.

— **A szerb király házassága.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) *Sándor* szerb király már tegnap akart megesküdni *Masin Draga* asszonnyal, de a metropolita megtagadta az esketést, sőt utasította az összes papságot, hogy ne eskessék össze a királyt menyasszonyával.

Legujabb hírek szerint *Sándor valószínűleg ma esküszik titokban.*

Nikolajevics volt kormányelnök mondja, hogy az ország lakossága el van keseredve a király házassága miatt. *A parasztlányok a gyász jelül hajukat kibontva jajgatnak az utcákon.* A hadsereg dúl-fúl felhaborodásában.

— **A kínai háboru.** (A „Pécsi Figyelő” eredeti távirata.) A londoni *Standard* szerint a pekingi angol követségén már csak 300 európai van életben.

A *Daily News* szerint egy megzso-

